

Pipo piše Djedu Mrazu

 gledam.org/2018/12/10/pipo-pise-djedu-mrazu

samogledam

10. prosinca 2018.

Svakoga od nas ponese, ma koliko se trudili biti iznad toga i željeli uhvatiti pravu bit blagdana, cijeniti trenutke, ulagati u druženja, stvarati uspomene koje neće biti oslonjene na materijalno i monetarno. Dobro mi znamo da nas neće taj novi kaput, tenisice, mobitel... usrećiti. Neće promijeniti ništa bitno, pružit će nam trenutačno zadovoljstvo, ispuniti nam misli nekim ushićenjem, ali, veoma brzo, stare brige, problemi i preokupacije vrata se u istom obličju i intezitetu. Govoriti o biti Božića djeluje apsurdno u vremenu kada mi se čini da se svijet na neki način svakodnevno urušava svugdje oko nas. Kako uhvatiti trenutak idile, kako biti oduševljen božićnim lampicama, ugrijan slatkim kuhanim vinom, miran pokraj okićenog bora kad svako informiranje o državi i svijetu sa sobom nosi suočavanje s tuđim, mahom nesretnim sudbinama? Tješim(o) se onda kako moramo biti zahvalni na onome što imamo, na zdravlju, krovu nad glavom, hrani u tanjuru... Zaklinjemo se onda da ćemo ovih blagdana drugačije, kome treba sedam vrsta kolača? Kome trebaju novi, skupi ukrasi? Božićni puloveri "made in...."? Kome treba gužva trgovačkog centra, peglanje kartica, plaćanje skupih aranžmana i ulaganje u haljine i šminku koja zabljesne tek jednu večer i već sutradan započne svoju karijeru seljenja s vješalice na vješalicu, iščekujući neki trenutak kada će vam biti dobra, lijepa, dovoljna? Kada nećete posegnuti za nekom novom, iz neke nove kolekcije?

Vječita borba s materijalnim u meni se redovito pojača i dobije neku dublju dimenziju kada iz zvučnika krenu božićne pjesme, kada zabljesnu ukrasi na ulicama, kada krenu pitanja gdje za Novu. Tada najintezivnije razmišljam o dvjema skupinama koje su (svjetlosnim) godinama udaljene, a koje bi, barem u nekoj mojoj idiličnoj slici svijeta, trebale biti okarakterizirane nekakvom verzijom bezbrižnosti. Djeca i najstariji trebali bi imati mogućnost uživanja u onim dijelovima života koji se spajaju i od njega stvaraju krug, ali nerijetko nije tako. Onemoćali, iscrpljeni i životom i poslom, iscijeđeni i zdravstveno i materijalno, najstariji članovi našeg društva nerijetko su osobe koje nam "kvare" sliku božićne idile. Dok ispijam toplu kavu na jutrošnjem prosinačkom suncu, prilazi mi starac sa sveskom češnjaka. Nikako se ne uklapa u blagdanske stolnjake, božikovinu, miris kobasica i kuhanog vina, u sveto trojstvo crvene, bijele i zlatne boje. S druge strane, bezbrižnost je nerijetko daleka i od onih najmlađih. Natovarimo na njih svoje ideje, misli i snove pa ih

viđamo kako iscrpljeni jure od jedne do druge izvannastavne obveze, kako paradiraju ulicama ili nekim *feed*-om društvene mreže odjeveni u najnovije komade neke "dječje" kolekcije koja se može definirati kao odjeća koju bi mama nosila, samo u manjim veličinama. Pritišću ih pitanja, ukori, obveze, uspoređivanja. Gura ih se u materijalno od najmanjih nogu pa nerijetko pomislim kako bi se bebe, da se rode s darom govora, možda i prepirale koja su dječja kolica bolja...

Svaka prilika koja sa sobom nosi mogućnost primanja darova tada postaje mogućnost ostvarivanja nekih materijalnih želja. Nećemo se varati, vjerujem da bi svatko od nas u mlađim godinama odabrao novu igračku, a ne zagrljaj ili bombon. Možemo se tješiti koliko želimo, govoriti o nekim drugačijim vremenima, ali djeca su djeca. Svakoga veseli nova igračka, spravica, igraća konzola, bilo što. Samo, eto, usuđujem se tako napisati, u to neko idealizirano vrijeme vlastitog djetinjstva roditelji su bili neka vrsta korektivne sile. Mogao si ti kumiti, maštati, pisati Djedu Mrazu, ali znalo se kolikom učestalošću nove stvari dolaze u tvoj život. I zato me jedan detalj koji je uslijedio nakon predstave ***Pipo piše Djedu Mrazu*** splitskog **Gradskog kazališta lutaka** pomalo rastužio i čak malo razljutio.

Pritisnuta obvezama, pojavila sam se na izvedbi koja je bila namijenjena malim pretplatnicima GKL-a i koje je, nakon predstave, posjetio ni više ni manje nego baš taj Djed Mraz. Nešto što je moglo zaokružiti poruku predstave, bacilo ju je u drugi plan. I to ni manje ni više nego upravo zbog roditelja. No, vratit ću se na početak, tj. na samu predstavu...

Pipo piše Djedu Mrazu peta je "epizoda" u kazališnom serijalu čija je prva predstava izvedena zaista davne 1996. godine i zvala se *Prvi dan malog Pipa*. Ove je godine predstavu o Pipu režirao **Srđan Brešković**, a Pipov je svijet za tu prigodu odjeven u blagdansko ruho i ponudio je pravu malu čaroliju i djeci i njihovoj starijoj pratnji. Od samog početka predstave kada je u nešto duljem, ali nimalo dosadnom, uvodu i gledalište i pozornica obavijeno mrakom, blagdanski duh je u potpunosti ovladao prostorom ovog kazališta. Siluete nekog neimenovanog gradića svijetle u fluorescentnim bojama, iznad njih se blago njišu pahulje koje glumci vješto animiraju (za scenski pokret zaslužna je **Maja Đurinović**) u skladu s božićnom, bajkovitom melodijom (skladatelj je **Nenad Šiškov**, oblikovatelj tona **Franko Perić**), da bi se magično pretvorile u bombone i poklone i tako pale na gradić.

Vizualno i auditivno dojmljiv početak predstave nastavlja se u blagdanskome interijeru s okićenim božićnim drvcom, pregršt darova, jednom foteljom, ladičarem i kaminom (za scenografiju je zaslužna **Alena Pavlović**, kao i za kostime i lutke Pipa i Pipe koje su izrađene prema originalnim lutkama **Vlaste Rončević**). Alin (**Alin Antunović**) i Andrea (**Andrea Majica**), odjevene u vesele haljine prepune šarenih pompona uređuju prostor u iščekivanju Djeda Mraza. U jednom ih trenutku privuče glazbena kutijica na ladičaru iz koje, nakon okretanja ručice, iskoči Pipo (**Sanja Vidan**), vragolasti lutak s dobrim smislom za humor.

Pipo piše Djedu Mrazu nije samo naslov predstave, to je i njen najtočniji opis. Pipo piše to pismo i nabraja što sve želi. Sve mahom materijalne, megalomanske želje nižu se na papiru i naš Pipo ne odustaje od njih, ma koliko ga Alin, Andrea, Pipa (Antunović) i likovi koji mu se pojavljuju u snovima (Zubić Vila u izvedbi **Milene Blažanović**, Miš Mijo i Leptir u izvedbi

Tvrtka Štajcera i Medo u izvedbi M. Blažanović i Srđana Breškovića) uvjerali da postoje nematerijalne stvari vrijednije od novih bojica, auta na daljinsko upravljanje, nove kuće, bazena...

Pipo je uporan, na svaki argument vješto odgovori spremnim protuargumentom, njegova je samouvjernost i drskost u replikama izbrušena i obogaćena pametnim humorom da su roditelji i starija pratnja mališanima spremno dočekali svaku repliku koja je očito bila namijenjena njihovim ušima i nagradili je smijehom.

Pipo se ponosi svojim potrošačkim karakterom, prokužio je svijet i svjesan je da svi uvijek traže nešto za sebe. Ne mari mnogo za ideje o zagrljaju, pjesmi, nekoj recikliranoj igrački iz vastite kolekcije kao mogućem poklonu. Božić, blagdan svetog Nikole, posjet Zubić Vile, sve je prilika za upecati neki novi poklon, zato treba pisati i pisati, nabrajati sve želje i strpljivo sačekati.

Argumenti i ideje koje iznose Alin, Andrea i Pipa funkcioniraju kao mjesta koja bi mogla poslužiti i starijima da malo stanu i razmisle o vlastitom odnosu prema blagdanima i materijalnim poklonima. Zaista, trebamo li svaku stvar kupovati novu? Možemo li neke stvari popraviti umjesto da ih zamijenimo novima? Možemo li pokloniti iskustvo, društvo, nešto što nam je drago, ali nam je osoba kojoj poklanjamo ipak draža? Možemo li i moramo li biti skromniji?

Ovakve su poruke ono najvrjednije što je svaki mališan iz publike mogao ponijeti sa sobom, o čemu je mogao razgovarati s mamom, tatom, bakom. Djed Mraz koji je izašao na pozornicu i obratio se djeci riječima da se "darovi ne mogu kupiti nego samo zaslužiti, a ti darovi su radost, nada, oprost, mir i ljubav" mogao je biti ona savršena "točka na i" i "šlag na kraju".

Da nije uslijedila prozivka djece i dijeljenje poklona koje su roditelji kupili, spakirali i ostavili u kazalištu. Razveselili su ti pokloni pomalo zbunjenu dječicu, ali se već nakon trećeg prozvanog djeteta vidio nesrazmjer u paketima koje su preuzimali u svoje ručice. Od ukrasnih vrećica do pravih, pravcatih vrećetina u koje bi to dijete moglo komodno stati makar dva puta, ova je tradicija koju svi pamtimo iz vlastitih djetinjstva ostavila dojam "šake u oko" nakon ovakve predstave. Srećom pa neće svaka izvedba biti praćena ovom praksom, šteta bi bila toliko negirati predstavu koja u manje od sat vremena na zabavan, dirljiv i magičan način uspije napraviti mjesta za zaista velike i važne životne lekcije.

Djeca će biti djeca, uvijek će se dogoditi da će ih u nekim prilikama više veseliti zanimljiva ambalaža od blistavog poklona koji krije, ne sumnjam da će buduće generacije pamtit i Božiće po nečem toplijem od poklona ispod bora, ma koliko priželjkivali nešto novo i skupo. Samo se nadam da će roditelji poslušati poruke ove predstave, ali koje se množe i u pozadini vlastitih misli i na koje ponekad i zaborave; uspomene se ne grade na temelju od šareno umotanih poklona, vaše će dijete više pamtit zajedničke odlaske u kazalište ili kino od bilo koje ispunjene materijalne želje. Barem je kod mene tako bilo...

Kristina Tešija

foto: gkl-split.hr

